

USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Viktora Sedláka a soudců Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Pavla Slavička ve věci

žalobce: **[titul] V. V.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx

proti

žalovaným: **1. Česká republika – Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

2. [titul] E. K., narozená dne xxx,
bytem xxx, xxx,
zastoupená advokátem Mgr. Petrem Vodehnalem,
sídlem Havlíčkova 1680/13, Praha 1

o ochranu osobnosti, o návrhu žalobce na obnovu řízení a o žalobě pro zmatečnost,

k odvolání žalobce proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 5. listopadu 2018, č. j. 10 C 449/2014-392,

takto:

- I. Usnesení soudu prvního stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen zaplatit 1. žalované na nákladech odvolacího řízení 600 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žalobce je povinen zaplatit 2. žalované na nákladech odvolacího řízení 6 800 Kč do tří dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. Petra Vodehnala.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Obvodního soudu pro Prahu 7 jako soudu prvního stupně domáhal určení, že není pravdou, že by svlékal a stahoval kalhoty na pracovišti xxx xxx xxx, xxx xxx xxx, a dále požadoval, aby 1. žalovaná byla povinna žalobci zaplatit jako zadostiučinění částku 1 000 000 Kč a 2. žalovaná částku 300 000 Kč. Soud prvního stupně tuto žalobu rozsudkem ze dne 11. října 2016, č. j. 10 C 449/2014-70, zamítl a uložil žalobci nahradit žalovaným náklady řízení. Toto rozhodnutí bylo potvrzeno v odvolacím řízení rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 23. února 2017, č. j. 22 Co 20/2017-217, kterým byla změněna pouze výše náhrady nákladů řízení pro 2. žalovanou.
2. Následně se žalobce domáhal u soudu prvního stupně povolení obnovy výše uvedeného řízení (žaloba podána dne 16. května 2017) a poté podal též žalobu pro zmatečnost (dne 23. května 2017), jež směřovala proti uvedeným rozhodnutím.
3. Žalobu na obnovu řízení žalobce odůvodnil následujícími skutečnostmi:
 - Z dopisu policejního prezidenta ze dne 11. července 2013, založeného v trestním spisu vedeném Policií ČR, obvodním ředitelstvím policie Praha II, odbor obecné kriminality, pod sp. zn. KRPA-240566/TČ-2015-001271, lze prokázat pomlouvání žalobce ze strany 2. žalované. Soud prvního stupně tento důkaz neprovedl, byl proveden odvolacím soudem, který ho však nedostatečně vyhodnotil.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. A..

- V původním řízení žalobce nemohl navrhnout důkaz protokolem o výpovědi svědka [titul] [titul] P. P., neboť se s ním seznámil až po vynesení rozsudku soudu prvního stupně, a odvolací soud ho odmítl jako nepřípustný pro opožděné uplatnění.
 - Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 21. února 2017, č. j. 29 C 221/2015-45 (o úpravě pracovního posudku), je prokázáno, že 1. žalovaná o žalobci vědomě lhala v pracovním posudku, a je tedy nevěrohodná. Nevěrohodnost 1. žalované vyplývá i ze živých výpovědí o žalobci v řízení o odstranění nerovného zacházení na pracovišti ve věci platu vedeném Obvodním soudem pro Prahu 7 pod sp. zn. 10 C 625/2014, zaznamenaných v protokolu o jednání ze dne 7. února 2017. Vyjádření 1. Žalované o žalobci musí být proto vždy podrobena nezávislému ověření.
 - Soud prvního stupně i odvolací soud nesprávně označovaly pobyt 2. žalované, rozsudky proto trpí vážnou vadou v označení žalobkyně, kterou nelze zhojit opravným usnesením.
 - Žalobce má nyní k dispozici důkaz, že se nemohl včas omluvit ze soudního jednání před Obvodním soudem pro Prahu 7 (dne 11. října 2016). Lékařka mu zprávu vystavila se zpožděním, proto tento důkaz nemohl uplatnit v průběhu odvolacího řízení.
 - 2. žalovaná vypověděla dne 4. června 2017 před soudem prvního stupně v řízení vedeném pod sp. zn. 5 C 231/2014 skutečnosti významné pro posouzení této věci, její svědeckou výpověď žalobce dříve nedisponoval.
4. V žalobě pro zmatečnost žalobce namítl, že v jeho věci rozhodoval soud prvního stupně samosoudcem a nikoliv v senátu pro věci pracovněprávní.
5. 1. žalovaná i 2. žalovaná ve svých vyjádřeních uvedly, že nejsou dány zákonné důvody pro obnovu řízení a žalobce neuvádí žádné skutečnosti ani nenavrhuje žádné důkazy, které by obnovu řízení odůvodňovaly. Za nedůvodnou označily též žalobu pro zmatečnost.
6. Soud prvního stupně obě žaloby zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí se nejprve zabýval splněním podmínek, za kterých tyto žaloby projednal při jednání konaném dne 5. listopadu 2018 v žalobcově nepřítomnosti. Žalobce v tento den, a to po zahájení jednání v 8.00 hodin, telefonicky omluvil své zpoždění, přičemž tak učinil v 8.05 hodin. Prvostupňový soud však tuto omluvu nevyhodnotil jako řádnou a včasnou, neboť žalobce měl možnost při neočekávaných komplikacích oznámit své zpoždění dříve, přičemž ve své telefonické omluvě (ani později) pro ně nadto neuvedl žádný omluvitelný důvod. Vzhledem k xxx xxx xxx si žalobce musel být vědom toho, jaké náležitosti musí omluva mít. Kromě toho soud prvního stupně přihlédl i k tomu, že žalobce bydlí xxx. Jeho práva nebyla jednáním v jeho nepřítomnosti porušena, neboť důvody pro obnovu řízení podrobně popsal v písemných podáních a po uplynutí lhůty stanovené k podání jeho žaloby již nebylo možné tyto důvody měnit.
7. K důvodům zamítnutí žaloby na obnovu řízení soud prvního stupně konstatoval:
- Odvolací soud provedl důkaz dopisem policejního prezidenta ze dne 11. července 2013 a shledal, že z něho nelze prokázat žalobní tvrzení. Žalobce neuvedl žádnou novou skutečnost, která by pro něho mohla přivodit příznivější rozhodnutí ve věci.
 - Důkaz protokolem o výpovědi svědka [titul] [titul] P. P. žalobce v odvolacím řízení uplatnil, nesplňoval však podmínky § 205a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“). Nejedná se tedy o důkaz, který účastník nemohl uplatnit dříve, navíc ani obsahově by nemohl pro žalobce přivodit příznivější rozhodnutí ve věci.
 - Žalobce uplatnil námitku, že se nemohl účastnit jednání před soudem prvního stupně již v odvolacím řízení, který se s ní vypořádal a shledal ji nedůvodnou. Ani předkládaná lékařská zpráva na závěru odvolacího soudu nic nemění.

- Důkazy, které mají prokázat nevěrohodnost 1. žalované a jejího zaměstnance nespĺňují podmínky § 228 o. s. ř. a nelze z nich ani dovodit skutečnosti, které by byly relevantní pro projednávanou věc.
 - 2. žalované bylo v řízení vždy řádně doručeno, informace o jejím případném jiném místě pobytu nemohou mít vliv na rozhodnutí ve věci.
8. Soud prvního stupně na základě výše uvedeného a s poukazem na znění § 228 o. s. ř. proto shledal žalobu na obnovu řízení nedůvodnou (výrok I).
9. Jako nedůvodnou posoudil soud prvního stupně i žalobu pro zmatečnost. Tu žalobce založil na námitce, že o jeho žalobě rozhodoval v prvním stupni soud v nesprávném obsazení, tj. že zde rozhodoval samosoudce namísto senátu pro věci pracovněprávní. Z obsahu žaloby je však zřejmé, že se jednalo o nárok na ochranu osobnosti, nevyplýval z ní žádný nárok z diskriminačního jednání zaměstnavatele, jak žalobce nyní namítá. Tento závěr ostatně vyslovil již odvolací soud, který se stejnou námitkou žalobce již v odvolacím řízení zabýval. Žalobu pro zmatečnost proto soud prvního stupně rovněž zamítl (výrok II).
10. Posledním výrokem soud prvního stupně žalobci uložil zaplatit na náhradě nákladů řízení 1. žalované částku 600 Kč a 2. žalované částku ve výši 13 600 Kč, a to do tří dnů do právní moci usnesení (výrok III).
11. Žalobce se proti všem výrokům uvedeného usnesení bránil včasným a přípustným odvoláním, a to z následujících důvodů:
- Soud prvního stupně měl přerušit jednání konané dne 5. listopadu 2018 z důvodu žalobcova zpoždění; bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces (jednání trvalo pouze 10 minut), i právo na přítomnost žalobce při jednání.
 - Soud prvního stupně neprovedl dokazování čtením listin, přestože to žalobce požadoval. Bez dokazování soud nemohl řádně zjistit skutkový stav věci, přesto rozhodl.
 - Zjištění skutečného a úředně evidovaného bydliště 2. žalované je důvodem obnovy, rozsudek musí odpovídat skutečnému stavu. Bagatelizování rozporů ve výrokové části rozsudku je nepřípustné.
 - Soud prvního stupně nesprávně zacházel s podáním žalobce obsahujícím sdělení o novém důvodu obnovy řízení (nová svědecká výpověď 2. žalované), pokud ho označil za pozdní, přidělil ho do stávajícího spisu o obnově řízení a vytkl žalobci, že měl podat nový samostatný návrh na obnovu řízení.
 - Soud prvního stupně nepřípustně hodnotil lékařskou zprávu ze dne 22. 5. 2017, která dokazuje, že se nemohl včas omluvit z prvního ústního jednání ve věci ze zdravotních důvodů.
12. Žalobce dále nesouhlasil s tím, aby věc byla v odvolacím řízení přidělena senátu se specializací na ochranu osobnosti namísto senátu pro věci diskriminační, případně věci pracovněprávní. Ve věci jde sice o ochranu osobnosti, ale zároveň i o ochranu práv žalobce jako zaměstnance vůči bývalému zaměstnavateli. Z téhož důvodu ostatně namítl zmatečnost řízení. Žalobce se domáhal ochrany proti tomu, že zaměstnavatel neprojednal jeho stížnost ve smyslu § 276 odst. 9 zákoníku práce. Neprojednání stížnosti ze strany zaměstnavatele je přestupkem na úseku rovného zacházení a věc žalobce je tak i žalobou proti nerovnému zacházení.
13. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhl napadené usnesení zrušit a věc vrátit soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
14. 2. žalovaná ve svém vyjádření k odvolání uvedla, že se ztotožňuje s napadeným usnesením soudu prvního stupně. Žalobce neuvádí žádné nové skutečnosti, prakticky opakuje důvody uvedené v původních žalobách. Pokud uvádí nové skutečnosti nebo důkazy, které nemohl uplatnit

v původním řízení, pak nemají žádný význam pro posouzení podmínek obnovy řízení či namítané zmatečnosti.

15. Odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadené usnesení soudu prvního stupně, a to včetně řízení, které jeho vydání předcházelo (§ 212, § 212a a § 214 odst. 1 o. s. ř.), a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.
16. Žalobce namítl porušení svého práva být přítomen při jednání soudu prvního stupně konaném dne 5. listopadu 2018, kdy soud jednal v jeho nepřítomnosti. Začátek tohoto jednání byl nařízen na 8.00 hodin, ze zvukového záznamu o jednání (i z přepisu záznamu, který provedl a odvolacímu soudu předložil žalobce) je přitom zřejmé, že před zahájením jednání nebyla soudu sdělena omluva ze strany žalobce. Teprve po zahájení jednání pracovnice soudu soudkyni oznámila, že žalobce telefonicky oznámil své zpoždění. Podle záznamu z jednání při prvním oznámení pracovnice soudu uvedla, že žalobce dorazí „za chvíličku“, podruhé (6 minut po zahájení jednání) sdělila, že žalobce je na náměstí Republiky a „*dorazí tak o pět až deset minut později*“. Odvolací soud se ztotožňuje se soudem prvního stupně, který tuto omluvu neposoudil jako řádnou. Za důležitý důvod, pro který se účastník může omluvit z prvního jednání ve věci, se ve smyslu ustanovení § 101 odst. 3 o. s. ř. považuje buď okolnost (událost), která účastníku objektivně (nezávisle na jeho vůli) zabrání zúčastnit se jednání (například zdravotní indispozice, účast u jiného jednání nebo služební cesta), nebo okolnost účastníkem případně způsobená nebo jinak zaviněná, jestliže ji lze považovat - zejména za přihlídnutí ke všem okolnostem případu a k poměrům účastníka - za důležitou (shodně viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 17. prosince 2009, sp. zn. 21 Cdo 2839/2008). Sdělení žalobce, které soudkyni v průběhu jednání předala pracovnice soudu, obsahovalo pouze informaci, že žalobce má zpoždění, nikoliv jeho důvod. Důvod svého pozdního příchodu žalobce nesdělil ani v průběhu dalšího řízení, včetně řízení odvolacího. Z tohoto pohledu proto není podstatné, zda se žalobce nacházel v den jednání v 8.05 hodin na Národní třídě (jak uvedl soud prvního stupně v napadeném rozhodnutí) či na náměstí Republiky. Zásadní je, že soudu nesdělil příčinu tohoto zpoždění, a soud proto neměl možnost posoudit, zda se jedná o důležitý důvod omluvy či nikoliv. Povinnost uvést tyto údaje je jednoznačně na straně účastníka řízení, který žádá o omluvu pozdního příchodu na jednání. Soud prvního stupně tedy postupoval správně a žalobcovu právo na účast při nařízeném jednání neporušil.
17. Další vadu řízení před soudem prvního stupně žalobce spatřoval v neprovedení jím navržených důkazů. Soud prvního stupně při jednání zkonstatoval, že důkazy navržené žalobcem považuje za nadbytečné, a proto je nebude provádět. Takový postup je přitom zcela v souladu s § 120 o. s. ř., podle něhož soud rozhoduje, které z navrhovaných důkazů provede. Soud nejprve posuzuje tvrzení účastníků řízení o tom, které skutečnosti považují za nutné prokázat a z jakých důvodů. Pokud soud při tomto hodnocení dospěje k závěru, že určité skutečnosti nemohou mít na posouzení věci vliv, neprovádí logicky důkazy navržené k prokázání (vyvrácení) tvrzení, které se k této skutečnosti vztahuje. Soud prvního stupně je povinen se na jednání důkladně připravit, aby věc bylo možno rozhodnout pokud možno při jediném jednání. Soud prvního stupně v souladu s touto povinností musel před prvním jednáním prostudovat tvrzení a důkazní návrhy žalobce. Ve věci obnovy řízení je zřejmé, že důvody obnovy již nemohly být při jednání vzhledem k uplynutí lhůt rozšiřovány. Pokud soud prvního stupně na základě seznámení se s tvrzeními žalobce uvedenými v žalobě navrhované důkazy zamítl s odkazem na nadbytečnost, jeho postup byl v souladu se zákonem a nedopustil se v tomto směru žádného pochybení. Z odůvodnění napadeného usnesení je zřejmé, že soud prvního stupně zamítl žalobu na obnovu řízení pro nedostatek relevantních tvrzení žalobce, nikoliv kvůli neprokázání potřebných skutečností.
18. K námitkám týkajícím se zamítnutí žaloby na obnovu řízení odvolací soud považuje za nutné zdůraznit povahu a účel obnovy řízení. Jedná se o mimořádný opravný prostředek, který obecně slouží k nápravě stavu, kdy původní rozhodnutí bylo soudem vydáno za skutkového stavu, u kterého se následně projeví zásadní změny, přičemž tyto změny mohou mít vliv na příznivější rozhodnutí účastníka ve věci. Žalobou na obnovu řízení nelze řešit právní otázky ani nesprávná

právní posouzení, nelze jí napadat hodnocení důkazů. V návrhu na obnovu řízení lze navrhnout nové důkazy, které buď účastník řízení nemohl bez své viny použít, nebo je v době původního řízení nebylo možno provést. To se netýká těch důkazů, které účastník v původním řízení označil, ale soud rozhodl, že je není nutné provést. Stejně tak nemohou být úspěšné návrhy nových důkazů, které směřují k prokázání skutečnosti, kterou soud označil pro řízení za nepodstatnou či nadbytečnou. Právě z těchto východisek odvolací soud vycházel při posuzování napadeného usnesení soudu prvního stupně a jednotlivých odvolacích námitek žalobce.

19. Odvolací soud se neztotožnil s námitkou žalobce, že případná nesprávnost v údajích o bydlišti 2. žalované je důvodem pro obnovu řízení. Žalobce neuvádí a z průběhu řízení ani nelze dovodit, jakým způsobem by tato skutečnost mohla přivodit pro něj příznivější rozhodnutí ve věci, což je obligatorní podmínka obnovy řízení (§ 228 odst. 1, 2 o. s. ř.). Jak uvedl soud prvního stupně, 2. žalované bylo v řízení vždy doručeno bez závad (v řízení byla zastoupena advokátem). Odvolací soud konstatuje, že případně nesprávné označení bydliště účastníka (aniž v dané věci bylo zjišťováno, zda se skutečně o nesprávné označení jedná) nemůže samo o sobě naplňovat některý ze zákonem stanovených důvodů pro obnovu řízení či pro zmatečnost.
20. Žalobce se v odvolání dále ohradil proti postupu soudu prvního stupně, který se nezabýval jeho sdělením o novém důkazu ze dne 7. června 2018, který v rámci řízení o žalobě na obnovu řízení soudu předložil, a namísto toho jej vyzval k podání nového návrhu na obnovu řízení. Odvolací soud odkazuje na ustanovení § 233 odst. 1 o. s. ř., které stanoví tříměsíční lhůtu k podání žaloby na obnovu řízení od té doby, kdy se ten, kdo obnovu navrhuje, dozvěděl o důvodu obnovy, nebo od té doby, kdy jej mohl uplatnit. Po uplynutí této lhůty již nelze měnit (tedy ani doplňovat) důvody žaloby (§ 232 odst. 2 o. s. ř.). Jedná se o jednoznačná ustanovení zákona, kterými je soud (prvního stupně i odvolací) vázán. Jestliže žalobce v červnu 2018 uplatnil nový důkaz jako důvod obnovy řízení, bylo k jeho prospěchu, jestliže ho soud prvního stupně poučil o možnosti podat nový návrh na obnovu řízení, neboť ve stávajícím řízení by tento důkaz vzhledem k uplynutí lhůt nemohl být zohledněn.
21. Důvodem pro obnovu řízení není ani lékařská zpráva ze dne 22. května 2017, která měla prokázat, že se žalobce nemohl včas omluvit ze soudního jednání před soudem prvního stupně, které se konalo dne 11. října 2016. Ani obsah uvedené lékařské zprávy nezpochybnuje předchozí hodnocení soudů, které se důvody neúčasti žalobce při prvním jednání soudu prvního stupně zabývaly. Odvolací soud k této otázce odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího soudu, podle které jsou soudy povinny posuzovat důležitost omluvy a žádosti o odročení jednání v celkovém kontextu dané věci. V usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 19. 8. 2008, sp. zn. 21 Cdo 3358/2007, které bylo uveřejněno pod č. 21 v časopise Soudní judikatura, roč. 2009, se uvádí, že důležitost důvodu, pro který účastník řízení žádá o odročení jednání, soud posuzuje vždy s přihlédnutím ke všem okolnostem konkrétního případu. I když účastník řízení ve své žádosti uvádí důvod jinak způsobitý vést k závěru o odročení jednání (dalšího jednání), není soud vždy povinen takový důvod akceptovat, a to zejména tehdy, není-li využíván v souladu se smyslem a účelem ustanovení § 101 odst. 3 o. s. ř., ale k procesním obstrukcím, sledujícím především bezdůvodné protahování občanského soudního řízení a zvyšování nákladů s tím spojených. Souhrn okolností ve věci omluvy žalobce shrnul výstižně již odvolací soud v rozhodnutí ze dne 23. února 2017, č. j. 22 Co 20/2017-217 (strana 5 poslední odstavec, strana 6 první odstavec), který poukázal na nevěrohodnost vyjádření žalobce ohledně jeho komunikace se soudem prvního stupně v daném období. K této argumentaci odvolací soud doplňuje, že vzhledem xxx xxx xxx žalobce náležitosti řádné omluvy nepochybně zná. Pokud účastník řízení zabránil v účasti na jednání velmi výjimečná situace (což je případ, který zpětně popisuje žalobce), musí vyvinout stejně výjimečnou míru přesvědčivosti a důvěryhodnosti, aby soud mohl omluvu uznat. A to zvláště za situace, kdy k pozdním příhodům v případě žalobce nedocházelo ojedinele. Žalobce přesný důvod své indispozice nevysvětlil, odvolává se na nutnost zachování soukromí. Lékařská zpráva, kterou předkládá jako nový důkaz, je vyhotovená více než po šesti měsících ode dne zdravotní indispozice, žalobce její pozdní vydání

odůvodňuje stručně tím, že lékařka neměla dříve čas. Obsah lékařské zprávy z 22. května 2017 potvrzuje pracovní neschopnost žalobce a zmiňuje jeho indispozici v jednání, není však zřejmé, v jakém smyslu a v jakém rozsahu. V souhrnu lze tedy konstatovat, že tvrzení žalobce o nemožnosti telefonicky svou neúčast na jednání soudu řádně a včas omluvit, a to z důvodu jeho zdravotní indispozice dne 11. října 2016, zůstávají i po předložení zmíněné lékařské zprávy v celkovém kontextu situace neurčitá a nepřesvědčivá.

22. Odvolací soud neshledal v projednávané věci ani důvod zmatečnosti řízení pro nesprávné obsazení soudu. Stejnou námitku žalobce uplatnil již v odvolacím řízení ve věci samé a odvolací soud se s ní ve svém výše uvedeném rozsudku ze dne 23. února 2017, č. j. 22 Co 20/2017-217, vypořádal, přičemž dospěl k závěru, že z obsahu žaloby neplyne, že by předmětem řízení byl nárok z diskriminačního jednání zaměstnavatele. Žalobce neuspěl v dovolacím řízení ani v řízení před Ústavním soudem. Odvolací soud v projednávané věci tedy pouze stručně shrnuje, že žalobce v žalobě ze dne 18. července 2014 uplatnil nárok na ochranu osobnosti a přiznání zadostiučinění s tím, že jím formulovaný petit odpovídal tomuto žalobnímu typu, který ostatně žalobce sám použil při označení své žaloby. Ve stručném skutkovém odůvodnění žaloby se uvádí, že žalobu na ochranu osobnosti žalobce podává na žalovanou z důvodu šíření nepravdivých informací a neprojednání stížnosti proti pomluvě. Za pomluvu žádá zadostiučinění. Z tohoto znění žaloby nelze dovodit nárok z diskriminačního jednání zaměstnavatele ani z pracovněprávního vztahu, nevyplyvají z ní v tomto směru ani pochybnosti, které by soud prvního stupně byl povinen před rozhodnutím odstranit. Další skutkové okolnosti týkající se případné diskriminace nebo jednání zaměstnavatele v pracovním poměru pak žalobce doplnil až ve svém podání ze dne 16. února 2017, tedy až v odvolacím řízení. V tomto podání nazvaném „doplnění žaloby“ žalobce popsal nové skutečnosti a uplatnil nové nároky, které původní žaloba neobsahovala. Lze tedy uzavřít, že v době, kdy bylo ve věci vedeno řízení před soudem prvního stupně a kdy tento soud věc projednával, mohl vycházet pouze ze žaloby, v níž žalobce předmět řízení jednoznačně vymezil jako nárok vycházející z práva na ochranu osobnosti, čemuž odpovídal i obsah skutkových tvrzení. Občanský soudní řád přitom neumožňuje, aby nové nároky a nové námítky, které účastník řízení mohl uplatnit v původním návrhu, resp. v řízení před soudem prvního stupně, byly uplatňovány až v odvolacím řízení. Z této skutečnosti ostatně vycházel též závěr vyslovený ve zpochybňovaném rozsudku zdejšího soudu ze dne 23. února 2017, č. j. 22 Co 20/2017-217, jemuž tak nelze z pohledu řešené otázky nic vytknout. Soud prvního stupně tudíž rozhodoval ve správném obsazení, tj. samosoudcem, neboť v souladu s obsahem žaloby v jejím původním znění rozhodoval o žalobě na ochranu osobnosti.
23. Odvolací soud v průběhu odvolacího jednání zamítl návrhy žalobce na doplnění dokazování předloženými listinami, neboť žalobce nepodal relevantní tvrzení, která by bylo možné těmito důkazy prokázat či vyvrátit.
24. Odvolací soud proto postupem podle ustanovení § 219 o. s. ř. napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné potvrdil, a to včetně správného výroku o nákladech řízení.
25. O nákladech odvolacího řízení rozhodl postupem podle ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř., ve spojení s ustanovením § 224 odst. 1 o. s. ř., a oběma úspěšným žalovaným přiznal plnou náhradu účelně vynaložených nákladů řízení.
26. 1. žalovaná nebyla v řízení zastoupena zástupcem a výši svých hotových výdajů nedoložila. Proto jí dle § 151 odst. 3 o. s. ř. náleží náhrada v paušální výši určené vyhláškou č. 254/2015 Sb., která činí 300 Kč za každý úkon (§ 2 odst. 3 cit. vyhlášky). Za situace, kdy žalovaná učinila v odvolacím řízení dva úkony (příprava a účast na jednání před odvolacím soudem dne 2. května 2019), náleží jí tedy z titulu náhrady nákladů odvolacího řízení částka ve výši 600 Kč.
27. Účelně vynaložené náklady 2. žalované tvoří náklady na její právní zastoupení advokátem v rozsahu dvou úkonů právní služby (vyjádření k odvolání a účast na jednání před odvolacím soudem), kdy sazba odměny činí 3 100 Kč/úkon podle ustanovení § 7, 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996

Sb. a režijní paušál 300 Kč/úkon podle ustanovení § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Celkem tak náklady 2. žalované činí 6 800 Kč.

28. Lhůta k plnění je stanovena podle § 160 odst. 1 v části věty před středníkem o. s. ř., místo plnění pak podle § 149 odst. 1 o. s. ř. (pro odvolací řízení vždy ve spojení s ustanovením § 211 o. s. ř.).

Poučení:

Proti výroku I tohoto usnesení je v rozsahu, v němž je rozhodnuto o věci samé, dovolání přípustné k Nejvyššímu soudu České republiky prostřednictvím soudu prvního stupně do dvou měsíců od jeho doručení, jestliže dovoláním napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak. Přípustnost dovolání je oprávněn zkoumat jen dovolací soud. Proti výroku o nákladech řízení dovolání přípustné není (§ 238 odst. 1 písm. h/ o. s. ř.).

Praha 2. května 2019

Mgr. Viktor Sedlák v. r.
předseda senátu